І. Франко.
Переклад В. Шурко

Три міхи хитрощів.

Вид-во „Культура“ Держтресту „Київ-друк“.
Малюнки Кремінського

Було то восени. Біжить Лисичка полевою доріжкою та й здибає Їжака.

— Добрий день, Їжаче-небораче!—крикнула Лисичка.

— Здорова була, Лисичко-сестричко — відповів Їжак.

— Знаєш що, Їжаче, ходи зо мною!

— А куди ж тебе несе?

— Та йду он-там до саду їсти винограду.

— А не квасний він, Лисичко?

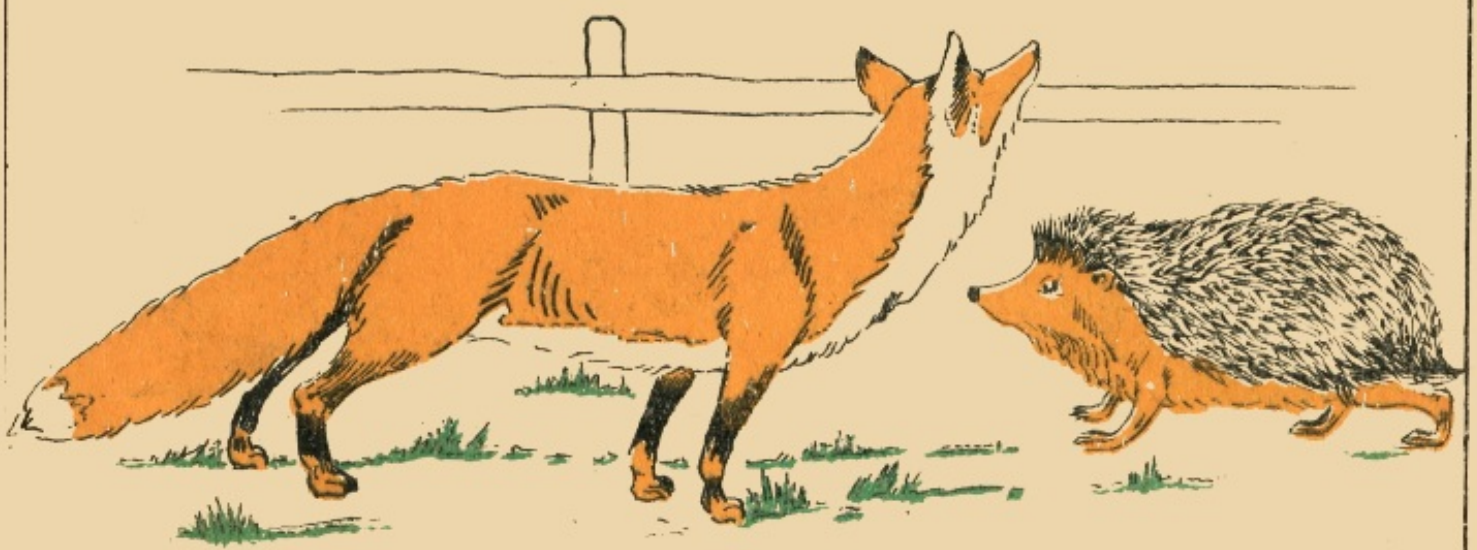

— Та де тобі квасний! Повідала Сорока-білобока, що чула від Куниці молодої дівиці, що та бачила, як господар коштував і хвалив, що солодкий, пора збирати. Ходи, наїмося, ще й дітям по кетягові принесемо.

— Ні, Лисичко,—каже Їжак,— не піду з тобою, боюся. То господар хитрий, силець понаставляв, ще зловлюся.

— Не бійся, Їжаче-небораче! — сміючись, мовила Лисичка. — У мене є три міхи хитрощів, то вже я не я буду, коли тебе з сильця не видобуду.

— Га, коли так, то нехай буде й так!

Пішли обоє, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Лисичка ступила необережно та й зловилася в сильце. Торгнула раз, торгнула другий раз — куди тобі! Не пускає сильце, держить за ногу.

— Ой, Їжаку-братіку,—кричить Лисичка.—Рятуй!

— Як же я тебе, Лисичко, порятую? — мовив Їжак. — Добувай свої три міхи хитрощів і рятуй себе сама.

— Та де там мої міхи! — лементує Лисичка, а сама аж тремтить зо страху.—Бачиш, скакала через річку і всі три міхи урвалися і впали у воду.

Їжаку-братіку, подумай ти, може у тебе деяка хитрість найдеться?

— У мене є одна, — мовив Їжак, — та не знаю, чи буде тобі до смаку. Лягай на тім місці, де зловилася, і лежи, лапки від себе відкидай і попускай духу, що можеш. Господар побачить тебе й подумає, що ти вже гниєш, то й викине за пліт.

Послухала Лисиця їжакової ради, притаїлася, лежить, буцім давно згинула.

Прийшов господар, побачив її та й аж носа затулив.

— От шкода!—промовив він.—Не був кілька день коло сильця, а тут, бач, яка гарна Лисиця зловилася та вже й гнити почала. Що тепер з неї за пожиток? Викинути за пліт та й по всьому.

І він відсилив Лисицю з сильця, взяв обережно за хвіст та й шпурнув за пліт у кропиву.

А Лисиці тільки того й треба було. Як не дасть ногам знати, як не чкурне, лиш зашелестіло в бур'янах.

Минуло два дні. Біжить знов Лисичка полевою стежкою і здибає Їжака.

— Добрий день, Їжаче-небораче!

— Здорова була, Лисичко-сестричко,—відмовляє Їжак.

— Ходи зо мною до саду їсти винограду!

— А не страшно, Лисичко, після позавчорашнього?

— Е, що там! У мене є три міхи хитрощів, якось вимотаюся!

Пішли обоє, влізли до саду, наїлися винограду, і вже хотіли назад вертати, аж тут—смик!

Їжак-неборак якось не додивився та й спіймався в сильце.

— Ой, Лисичко-сестричко! — кричить бідолаха. — Спіймало мене сильце й не пускає. Ану добувай свої три міхи хитрощів і вимотуй мене із зашморга.

— Ой, небоже, — мовить Лисичка, — пропали мої хитрощі всі до одної. Скакала через річку і всі три міхи вірвалися й бовтнули у воду.

— Га, так видно вже доля така, що тут мені вмирати. Прощавай, Лисичко-сестричко! Відпусти мені всі гріхи, всі урази, якими я тебе вразив!

— Прости, Їжаче, — мовила Лисичка, втираючи очі від сліз, — а я тобі відпускаю від усього серця.

— Ходи, Лисичко-сестричко, обіймімося ще раз на прощання.

Лисиця обняла Їжака, хоч і як їй те було не смачно.

Бож неборак на смерть лагодиться, то як же йому не вволити останню волю.

— Поцілуй мене, Лисичко-сестричко, в самі уста, — просив Їжак.—Алже ми вік звікували, як брат з сестрою.

Нахилилася Лисичка до Їжака, щоб його поцілувати, та ледве доторкнулася своїм язиком до його уст, а Їжак тільки кланц! Ухопив її зубами за язик та й держить. Що вже Лисиця крутилася, вертілася, що вже скомліла і плакала, Їжак держав зубами за язик, поки не прийшов господар.

Побачивши, що Їжак спіймався в сильце й держить Лисицю за язик, він розсміявся, забив Лисицю, а Їжака пустив на волю.

Ц. 15 к. № 123.

МОІ КНИЖКИ.

№ 121. ВІЙНА МІЖ ВОВКОМ ТА СОБАКОЮ. Казка Ів. Франка. Мал. Б. Сілкіна.

№ 125. ЛИСИЧКА-КУМА. Казка Ів. Франка. Мал. С. Бутника.

№ 131. ЛИС ТА ДРОЗД. Казка Ів. Франка. Мал. С. Бутника.

№ 135. УВЕСЬ РІК (12 ЗАГАДОК). О. Гур'ян. Малюнки С. Вишневської та Є. Фрадкиної.

№ 137. МУХА-ЦОКОТУХА. Вяч. Славко. Мал. Б. Малкіна.

№ 176. ПОЖЕЖА КИЦИНОЇ ХАТКИ. Лев Длігач. Мал. Г. Діна.

№ 177. ХАТА-ХАТИНКА. Казка. Мал. Г. Діна.

№ 180. ЛЮДЕНЯТКА ЛІСОВІ. Казка О. Коріцької, перекл. Ф. Самоненка. Мал. Агніта.

№ 182. ПІВНИК ТА КУРОЧКА. Казка. Мал. Г. Діна.

№ 183. ЗИМІВЛЯ ЗВІРІВ. Казка. Мал. Мих. Орлова.

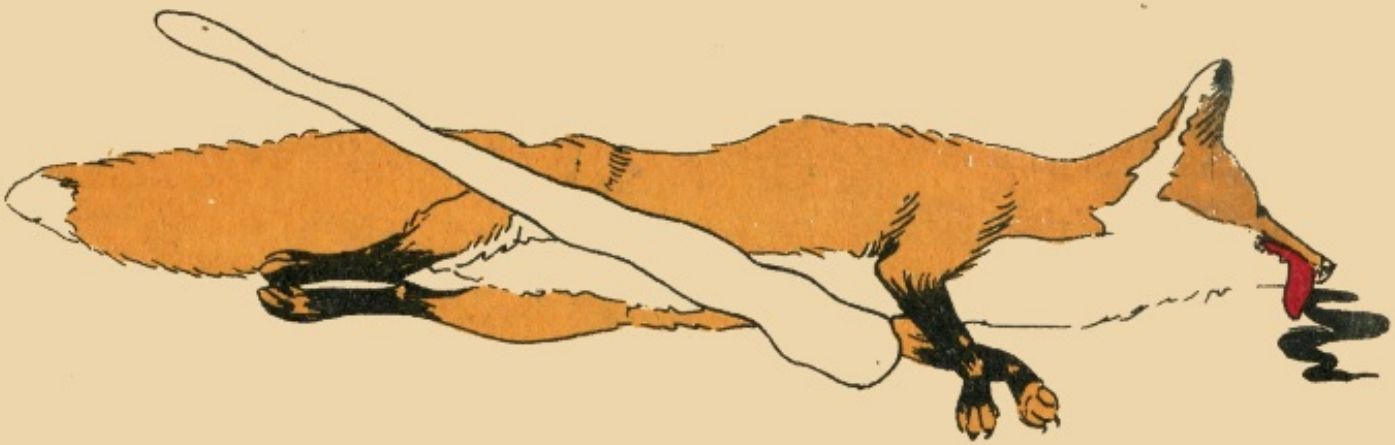

Видавництво „КУЛЬТУРА“ Держтресту „КИЇВ-ДРУК“